

قرآن کریم

سوره مبارکه فجر

آیات ۱۵ و ۱۶

بادکنکِ طغیان

بادکنک وقتی بیشتر از حد باد شود، می‌ترکد؛ نیازی هم به سوزن ندارد! این یک قانون طبیعی است که اثبات نمی‌خواهد، بارها و بارها تجربه شده است. انسان هم همین‌طور است، با این تفاوت که ظرفیت انسان آن قدر کم است که کم‌ترین باد هم آن را منفجر می‌کند. قرآن به این باد می‌گوید «طغیان». عاد و ثمود و فرعون، به خاطر بادِ طغیان نابود شدند و بارانِ شلاقِ عذاب را نوش جان کردند! پس باید به سراغ منبع این بادِ طغیان رفت. بی‌برو برگرد، «دنیاگرایی» اصلی‌ترین منبعِ طغیان است. کافی است که دنیا را سفت بچسبی تا در وقت نعمت از خود بی‌خود شوی و در شرایط سختی با خدای خودت لج کنی. آن وقت معلوم می‌شود که برای انسان دنیاپرست، نعمت و سختی فرق نمی‌کند، چون او طغیان‌گراست!

فَأَمَّا الْإِنْسَانُ إِذَا مَا ابْتَلَاهُ رَبُّهُ فَأَكْرَمَهُ وَنَعَّمَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَكْرَمَنِ
وَأَمَّا إِذَا مَا ابْتَلَاهُ فَقَدَرَ عَلَيْهِ رِزْقَهُ فَيَقُولُ رَبِّي أَهَانَنِ

اما انسان، هنگامی که پروردگارش او را برای آزمایش، اکرام می‌کند و نعمت می‌بخشد، (مغرور می‌شود و) می‌گوید: «پروردگارم مرا گرامی داشته است!» و اما هنگامی که برای امتحان، روزی‌اش را بر او تنگ می‌گیرد، (مایوس می‌شود و) می‌گوید: «پروردگارم مرا خوار کرده است!»

چقدر خوب است که در این دهه محرم از امامِ مهربانی‌ها بخواهیم، راهی را نشانمان دهد که نجات پیدا کنیم از دنیا و دنیاگرایی‌اش.

